

CAPITOLUL 1

Ce au în comun trecutul, prezentul și viitorul? Tot timpul din lume.

Tot ce spun eu e important. Sau, cel puțin, așa susține mama. Uneori, mă pune să repet cuvintele cu voce tare. Lucru tare incomod, de altfel. În situația mea, vorbitul în sine e un lucru incomod.

Asta fac și acum. Exersez. Aproape fără pauză, în fața oglinzii. Aici îmi petrec mai tot timpul, e locul în care se desfășoară majoritatea conversațiilor mele – cu ochii îngustați și falca încleștată.

„N-n-numele meu e B-B-B-Billy Plimpton și sunt bâlbâit. Numele meu e Billy Plimpton și sunt bâlbâit. N-n-numele meu e B-B-B-Billy și sunt b-b-b-bâlbâit.“

Dacă *nu* mă bâlbâi când vorbesc, îmi iau foc obrazii. De parcă m-aș minți singur în oglindă. Dacă mă poticnesc, tot îmi iau foc obrazii, pentru că mi se pare aiurea să te bâlbâi când vorbești cu tine în oglindă. Dar logopeda mi-a spus la un moment dat să exersez. Așa că asta fac. Exersez. O GRĂMADĂ.

Fraza asta nu o spun decât atunci când sunt singur în camera mea, niciodată de față cu alți oameni. Aș vrea să nu fiu nevoit tot timpul să le explic celorlalți că am o problemă de vorbire. Mă ajută, în schimb, când stau prima dată de vorbă cu oameni care au fost deja puși în temă și care nu se mai miră când mă aud, încercând să își dea seama ce e în neregulă cu mine. Unora le ia o veșnicie să se prindă. E dureros să îi văd cum se străduiesc să își controleze mimica. Ochii îi trădează cel mai mult. E evident că se întreabă dacă e vorba de o glumă. Aș da orice să fie așa.

Ăsta e celălalt lucru pe care îl exersez. Glumele. ADOR glumele. Să dau cuvintelor sensuri diferite. Să îi surprind pe oameni cu o poantă. Să râd de imaginea mea în oglindă.

„L-l-lama și a-a-a-a-alpaca la f-f-frizer: T-t-tuns sau r-r-ras? A-a-alpaca: Doar t-t-tuns, că am l-l-lama la mine.“

Cum aș putea să spun lucruri amuzante, dacă nici măcar nu pot să vorbesc cum trebuie? Nu e ușor să spui o glumă când nu reușești să rostești cuvintele. Se duce toată poanta. E foarte enervant. Mă uit cu orele la comedianți pe YouTube. La cât de lejer vorbesc, cât de rapid. La publicul încântat. Încerc cu disperare să îi copiez.

Nu e întotdeauna evident că sunt bâlbâit. Sunt momente când pare că fac pur și simplu o pauză mai lungă sau că lălăi aiurea câte un cuvânt. De parcă aș fi la un concurs de genul „cât-de-mult-îți-ia-să-articulezi-un-cuvânt“. Azi după-amiază, m-am blocat la „cremă de lămâie“. Discutam despre prăjiturile noastre preferate. Atâta m-am chinuit să pronunț, că parcă a început să nu îmi mai placă așa de mult prăjitura cu cremă de lămâie.

Uneori, când mă împotmolesc mai rău, cuvintele în sine mă scot din sărite, de parcă mi-ar opune rezistență cu bună știință.

Aisha, prietena surorii mele mai mici, Chloe, a venit astăzi după-amiază în vizită. Fetele ȝopăiau prin bucătărie, imitând – *trop-trop* – galopul cailor. Chloe e obsedată de ponei. Mă doare capul de ce-i la ea în cameră – ponei de pluș împrăștiați peste tot și afișe cu cai lipite pe toți pereții. Mi-e un pic frică de cai, dar nu aș recunoaște asta în fața ei nici în ruptul capului. Prefer mai degrabă să nu intru prea des în camera ei.

Aisha nu mai fusese până atunci la noi acasă. În timp ce mâncam, am început să le spun o glumă nouă, în stilul meu lălăit:

- C-c-c-cu ce mână e m-m-m-mai bine să scrii?
- De ce vorbești așa? m-a întrerupt Aisha.

Direct și fără menajamente, privindu-mă pe deasupra furculiței pline de spaghetti, suspendată în aer.

Așa că a intervenit Chloe și i-a explicat:

– Nu poate să spună cuvintele din prima. Știe ce vrea să spună, dar creierul lui nu-i dă voie să pronunțe cum trebuie. Trebuie să aștepți până ce reușește.

Aisha s-a gândit o vreme, apoi a continuat să își mănânce spaghetti.

- Îmi place!

Drăguț, nu? Ca să nu mai spun că a și răs la poanta mea – „Cu n-n-niciuna, e m-m-mai bine să scrii c-cu un pix!“ –, ceea ce a fost și mai drăguț.

Măcar Aisha a fost sinceră și m-a întrebat direct. Cei de vârsta mea se comportă un pic mai bine decât adulții, atunci când mă întâlnesc prima dată. Fie mă întreabă

imediat de ce vorbesc ciudat, cum a făcut Aisha, fie nu îi interesează deloc aspectul.

Astea sunt cele mai fericite cazuri, când cineva pare că nici măcar nu bagă de seamă ce se întâmplă și așteaptă să termin ce am de spus, știind că, la un moment dat, o să reușesc să îmi duc până la capăt ideea. Mama spune că multe dintre problemele lumii apar pentru că oamenii sunt mereu pe fugă și că eu le fac tuturor un bine, obligându-i să fie un pic mai răbdători.

Problemele apar abia atunci când cei de vârsta mea sunt la curent cu situația. Când își dau seama că o pot folosi ca să îmi facă rău sau ca să rădă pe seama mea. De cele mai multe ori, asta înseamnă că se strâmbă sau își duc mâna la gură și chicotesc în timp ce eu încerc să spun ceva.

Dar, dacă doar pun o întrebare, așa cum a făcut Aisha, e în regulă. Mai degrabă prefer asta decât să văd fețele încruntate/zâmbitoare pe care le fac adulții când mă aud vorbind prima dată. Colțurile gurii ridicate în sus și fruntea încrețită. Nu suport când oamenii mă privesc așa.

Vreau ca oamenii să îmi zâmbească normal când vorbesc cu mine, nu în felul ăla încruntat. Și se vede pe fața lor când se prind. Când înțeleg că ceea ce aud este un defect de vorbire, și nu o alegere. Aproape că par ușurați, mulțumiți de ei înșiși. Pentru că apoi au ocazia să demonstreze cât de bine se pricep să se comporte într-o astfel de situație.

Din experiența mea, există patru categorii principale de adulți:

1. Încurajatorii

Aceștia sunt adulții care afișează expresii calme, zâmbitoare și care spun mereu lucruri de genul: „Continuă“, „Interesant“ și „Înțeleg“. Încurajatorii sunt în regulă. Deși pot fi enervanți când exagerează și spun lucruri ca „Respiră adânc“ și „Relaxează-te“. Să îi spui unui om să se relaxeze, când e clar că se chinuiește, e ca și cum i-ai striga „Aleargă mai repede!“ unui om care este fugărit de un tigru. Dacă ar putea, ar face-o.

2. Cititorii de gânduri

Aceasta este categoria cel mai des întâlnită și, după părerea mea, cea mai enervantă. O groază de adulți fac asta cu copiii în mod obișnuit, indiferent dacă se bâlbâie sau nu, dar cu mine chiar o fac MEREU. În categoria asta intră adulții care cred că știu exact ce încerc să spun și se grăbesc, „binevoitori“, să îmi termine propozițiile. Doar că, de cele mai multe ori, nu spun ce trebuie. În general, accept pur și simplu varianta lor, pentru că nu am chef să o iau de la capăt și să încerc să spun din nou ce am de spus. Odată, am ajuns să merg la toaletă, deși nici măcar nu aveam nevoie. Eram la cinematograful și doamna de la casa de bilete a crezut că vreau să întreb: „Îmi puteți spune unde este toaleta?“, când ce voiam eu de fapt să întreb era: „Îmi puteți spune de unde pot să cumpăr popcorn?“ M-a condus direct la toaletă, chiar dacă exista un indicator mare cu o săgeată, așa că nu am avut încotro și am intrat. Nici măcar nu am mai ajuns să cumpăr

popcorn. M-am întors în sală și i-am spus mamei că m-am răzgândit, la care ea mi-a zis că sunt „sucit“. Asta-i altă chestie care se întâmplă când ești bâlâit. Oamenii cred că ești fie greu de cap, fie ciudat.

3. Glumeții

Categoria asta e cea mai supărătoare. Din ea fac parte adulții care nu știu cum să reacționeze și atunci încep să mă imite „în glumă“. Credeți-mă, chestia asta se întâmplă mult mai des decât vă imaginați. Zilele trecute am fost la magazin și a trebuit să cer ajutorul unui domn în vârstă, cu o șapcă maro, fiindcă nu ajungeam la raftul cu milkshake de ciocolată.

– N-n-n-normal că te ajut, mi-a răspuns, apoi a râs de propria-i glumă.

Nu îi înțeleg deloc pe adulții care reacționează așa. E mai degrabă bulversant decât supărător. Asta nu înseamnă că nu m-am simțit prost.

4. Răbdătorii

Aceasta este cea mai bună categorie și aici ar trebui să încercați să vă încadrați și voi în cazul în care întâlniți un bâlâit. E vorba despre oamenii aceia, puțini la număr, care au răbdare și pe care nu îi deranjează să aștepte până când termin eu de pronunțat cuvintele la care mă împotmolesc. De obicei, o glumă nouă. E posibil să fiți nevoiți să așteptați ceva până ajung eu la poanta finală. Cam

așa funcționează lucrurile. Cu cât îmi doresc mai mult să spun ceva, cu atât mai puțin mă ajută vocea. E ca o glumă proastă în sine.

Desigur, nu toți Răbdătorii sunt grozavi. E incredibil cât de evident poate fi atunci când cineva așteaptă fără să aibă, de fapt, chef. E dureros. Îmi vine să le spun: „Nu-ți face griji. Du-te și vezi-ți de treburile tale. Nici mie nu-mi place chestia asta mai mult decât îți place ție.“ Dar mă abțin, pentru că ar dura mult mai mult decât durează să le comunic lucrurile la care m-am blocat.

Chiar când încep să mai fac o încercare în oglindă – „Numele meu e B-B-B-B...” –, mama ițește capul în cadrul ușii.

– Cu cine vorbești, Billy? mă întrebă.

– Cu n-n-nimeni, îi răspund, făcându-i semn spre imaginea mea din oglindă.

– Dumnezeule, dacă ar putea vorbi oglinda aia! Ce i-o fi fost dat să audă de la tine...

– C-c-ce vorbim în o-o-oglină rămâne î-în o-oglină, bine? îi spun cu cea mai bună imitație a mea de gangster.

Mama e o Răbdătoare și una grozavă, pe deasupra. Bănuiesc că a avut ocazia să exerseze îndeajuns.

– Bine, păi tu și oglinda ta mai puteți sta de vorbă cam zece minute, apoi în pat cu tine, OK? Mâine e o zi importantă și ai nevoie de odihnă.

Îmi face cu ochiul și capul ei dispăre din cadrul ușii. Dacă aș fi fost și eu normal, nu mi s-ar mai fi părut dificil să merg la Liceul Bannerdale. O să apelez la toate metodele posibile ca să nu mă mai bâlbâi și să fiu ca toți ceilalți. Poate chiar mai bun decât toți ceilalți. Cum ar

fi să ajung eu cel mai popular băiat din școală? „Ai auzit de Billy Plimpton, e foarte cool și ATÂT de amuzant.“ „Toată lumea vrea să fie prietenă cu Billy Plimpton. Cred că o să ajungă faimos.“ „Haide, Billy, mai spune-ne o glumă!“ Lumea se va strânge buluc în jurul meu în pauza de masă, făcând orice ca să îmi intre în grații, dornică să îmi asculte glumele... totul e să nu mă mai bâlbâi. Altfel, nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie la Bannerdale.

Am făcut o listă cu toate lucrurile pe care o să încerc să le spun la fel ca orice puști normal de unsprezece ani. Îmi place să fac liste. Fac liste pentru orice. Am un carnet foarte tare în formă de rachetă, care e o formă perfectă. Prind foile cu piuneze pe tabla de plută din camera mea și bifez fiecare lucru pe măsură ce mă ocup de el sau adaug unele noi, dacă e cazul. Tabla e înțesată de foi. Cred că o să am nevoie de una nouă în curând. Poate de ziua mea. Iată câteva dintre listele mele preferate:

TOP ZECE GLUME

Lista asta se modifică mereu. În momentul de față, pe primul loc este:

1. De ce a traversat găina strada? Ca să ajungă pe partea cealaltă.

LUCRURI CARE O FAC PE CHLOE SĂ PLÂNGĂ

Asta poate părea o listă răutăcioasă, dar nu asta e intenția mea. Chloe plânge pur și simplu din cele mai prostești motive. Așa că, într-o zi, când nu aveam altceva mai bun de făcut, m-am apucat să compun lista. Mă pufnește râsul numai când o citesc. Iată care sunt la ora actuală primele trei motive:

1. Când dau vina pe ea pentru un părț pe care nu l-a tras.
2. Când îi spun că nu există unicorni.
3. Când îi ating cu piciorul gol unul dintre ursuleții de pluș.

Și lista cea mai recentă și cea mai importantă:

CUM SĂ FAC SĂ NU MĂ MAI BÂLBÂI

1. Să exersezi în oglindă

Acesta este sfatul principal pe care mi l-a dat logopeda. Îmi place mult de ea, dar metoda nu a dat încă roade. Am început să mă bâlbâi când aveam cinci ani. Mama zice că s-a întâmplat imediat după ce a fost cât pe ce să mă înec într-o piscină. Nu sunt sigur dacă îmi amintesc efectiv momentul sau mi-am imaginat eu o amintire. Ca atunci când îți amintești ceva mai degrabă dintr-o

fotografie decât dintr-o întâmplare reală sau ca atunci când auzi o poveste de atâtea ori, încât ai impresia că ai fost de față, când, de fapt, n-ai fost. Picioarele mele încercând în zadar să atingă fundul piscinei. Panica. În jurul meu, oameni care dădeau din picioare, iar deasupra, voci înăbușite. N-aș putea să spun că mă dau în vânt după înot.

Mama susține că am început să mă bâlbâi din ziua următoare. Cel puțin, așa i-a spus lui Sue. După câte se pare, și străbunicul era bâlbâit. Sue a zis că e ceva ce se moștenește. Așadar, mama și-a găsit împričinații: o piscină și un străbunic pe care nu l-am întâlnit niciodată. Eu, unul, nu prea cred faza cu înecatul. Am văzut înregistrări cu mine dinainte de momentul ăla. La trei ani, ținând verighetele, când mama și tata s-au căsătorit. Îmbrăcat cu o vestă în miniatură. Mai e o înregistrare, cam de pe când aveam patru ani, în care spun o glumă cu „Cioc-cioc!“. Tata spune că îmi plăceau la nebunie glumele, dinainte chiar de a le înțelege. În filmare, eu spun: „Cioc-cioc!“, iar tata răspunde de undeva din spațiile camerei: „Cine-i acolo?“ La care eu spun: „C-caca“ și încep să râd ca un nebun. Nici măcar nu răspund când tata mă întreabă: „Care caca?“ Râd ținându-mă cu mâinile de burtă, crezând că am terminat de spus gluma, deși nu are nicio noimă. Tata spune că era suficient să aud cuvântul „caca“ și începeam imediat să râd isteric. Chestia asta sigur îi enerva pe toți. Mă bucur că acum sunt un pic mai mare și glumele mele sunt categoric mai bune, chiar dacă nu le spun prea multor oameni. Sub nicio formă nu l-aș mai lăsa pe tata acum să mă filmeze când spun glume, nici gând.